CONGRESUL AL X-LEA AL P.C.R.,

EXPRESIE A NĂZUINȚELOR ÎNTREGULUI POPOR

Astăzi, în Capitală, încep lucrările celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român, moment istoric, de excepțională importanță pentru viața poporului nostru. Congresul partidului, eveniment pregătit și așteptat cu dragoste și entuziasm, înmănunchează voința dîrză, hotărîrea de neclintit a întregii noastre națiuni de a pune în practică mărețul program de neîncetată dezvoltare a patriei socialiste.

Oamenii muncii din Republica Socialistă România știu — în aceste zile de bilanț al remarcabilelor succese obținute în cei 25 de ani care au trecut de la eliberarea patriei — că toate victoriile noastre în edificarea socialistă a României, în ridicarea nivelului de trai material și spiritual al poporului, se datoresc înțeleptei politici a Partidului Comunist Român, trup din trupul poporului, care își îndeplinește cu cinste și abnegație misiunea sa istorică de a conduce vasta operă de construire a socialismului pe pămîntul românesc.

Acest al X-lea Congres a fost pregătit într-o unitate indestructibilă între partid și popor, printr-o împletire armonioasă a rolului conducător al partidului cu participarea largă a maselor la elaborarea și înfăptuirea politicii interne și externe a țării.

Reflectînd procesul de continuitate istorică, de evoluție permanent ascendentă a societății noastre, documentele care vor începe a fi dezbătute astăzi în forumul comuniștilor — Tezele Comitetului Central și proiectul de Directive privind planul cincinal pe 1971—75 și liniile directoare ale dezvoltării economiei naționale pe perioada 1976—80 — sintetizează problemele cardinale ale unei noi etape a desăvîrșirii construcției socialiste în România. Ele demonstrează înalta răspundere, spiritul riguros științific cu care partidul, conducerea sa, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, luptător neobosit pentru cauza păcii și socialismului în lume, își îndeplinesc obligațiile asumate de a călăuzi destinele poporului, de a asigura progresul neîncetat al economiei, științei și culturii, de a elabora coordonatele dezvoltării multilaterale a societății noastre.

Aplicînd în mod creator principiile marxist-leniniste la condițiile concrete ale țării noastre, programul pe care-l va adopta cel de-al X-lea Congres al partidului, prevede crearea unei economii socialiste puternice, pe baza continuării industrializării, conjugată cu dezvoltarea și modernizarea agriculturii, sporirea venitului național și creșterea nivelului de trai al poporului, perfecționarea relațiilor sociale sub toate aspectele, avîndu-se în vedere lărgirea și adîncirea democrației socialiste.

În zilele premergătoare marelui eveniment reprezentat de Congresul partidului, o strălucită manifestare a încrederii maselor în Partidul Comunist Român o constituie și atmosfera de fierbinte entuziasm cu care comuniștii, întregul nostru popor, și-au exprimat aprobarea, pornită din adîncul inimii, ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie reales în înalta funcție de secretar general al Comitetului Central al P.C.R.

Exercitînd în aceste zile mandatul cu care au fost investiți de organizațiile de partid, delegații la Congres vor exprima opinia membrilor de partid pe care-i reprezintă, a tuturor oamenilor muncii din patria noastră asupra problemelor majore supuse dezbaterilor. Prin aceasta, programul, hotărîrile pe care le va adopta Congresul vor fi cu adevărat o emanație a voinței și gîndirii colective a partidului nostru, a poporului, a întregii noastre societăți.

Atmosfera de entuziasm și însuflețire, în care s-au desfășurat lucrările pregătitoare ale Congresului, au demonstrat că niciodată ca acum n-a fost mai trainică unitatea poporului în jurul partidului, legătura acestuia cu cele mai largi mase ale oamenilor muncii, ceea ce constituie o chezășie că toate obiectivele fixate vor fi transpuse în viață.

Trăim azi și în zilele următoare un eveniment măreț, un eveniment de importanță istorică, un eveniment ce va rămîne înscris cu litere de aur în viața partidului nostru și a întregii națiuni socialiste. Este un eveniment care deschide un nou drum rodnic pentru o nouă perioadă de muncă a poporului, de realizări măreațe ale societății noastre socialiste.

Pășim pe acest drum deplin încrezători în luminoasele zile de mîine, în zilele viitoarelor biruințe istorice spre care ne călăuzește PARTIDUL.

Carnet

DRUMUL LA MEXICO

de EUGEN BARBU

Nu, titlul nu îndeamnă la un marș de conquistadori, la o cucerire sîngeroasă, fie ea și a unei bucăți de gazon ceva mai lungă de 100 de metri și lată de 55, situată la o înălțime care dă de pe acum de gîndit medicilor, antrenorilor și jucătorilor de fotbal. E vorba tot de blestemata asta de minge, ca un arșic, simbol al unui campionat fierbinte ce se apropie cu pași uriași.

Văd mai la două zile prin ziare ceva ce aduce cu un balon făcut din petece negre și albe, un fel de flaare otrăvită ce-mi dă coșmaruri. Mă gîndesc la Eusebio, visez portocali și perle negre, niozambicane, aud glasuri grecești, aș lua-o pe Pythia de braț și i-aș face curte numai dacă ar fi în stare să-mi dea un pronostic convenabil pentru un anume meci. În sfîrșit, acum a intrat pe fir și Australia, citesc buletine sportive venite de peste țări și mări, calculez, mi-ar trebui un creier electronic și cînd mă gîndesc că trei oameni au fost pe Lună și s-au întors îmi zic că e mai ușor să lași urme pe nisipul negru al Selenei decît să știi de pe acum dacă o să vezi Mexicul. Și toate astea din cauza unei sfere umflate cu aer, fir-ar să fie...

Cică se încearcă mingile. O firmă a lansat un balon care-și pierde din viteză pe drum, **cu frînă** adică, bucuria portarilor și moartea interilor rătăcitori care au și protestat unde trebuie împotriva acestei mistificări. În alte părți se discută problema arbitrilor și a coruptibilității. Se propune un hotel blindat, inaccesibil, sau un fel de **grădină a supliciilor** unde cavalerii fluierului să stea să mediteze înainte de a acorda un 11 metri. În ce mă privește, cred că o mînăstire a Carmelitelor ar fi mai potrivită, dar fiecare cu gustul său! Brazilia și-a cam făcut echipa și-acum o plimbă. Selecționerul său, coleg cu noi, cei ce învîrtim condeiul în cafea, pare destul de norocos pînă la ora asta, i-au ieșit adică pasentele. Să vedem ce-o să se întîmple cînd în locul **amicalelor** or să înceapă cotonoagele și focurile de pistol, că pe unde joacă băieții ăia tuciurii temperamentele sînt mai aprinse și se lasă și cu războaie, cum văzurăm mai săptămîna trecută, cînd locul șuturilor cu adresă a fost luat de bombe și șuierăturile de dezaprobare s-au transformat în vaiete omenești. Doamne ferește!...

În Europa lucrurile par mai calme, socotelile s-au cam încheiat. Foarte multă lume vorbește de bine echipa României și pe mine mă ține un vertij că prea e roză toată chestiunea și eu îi cam cunosc pe băieți. Ei fac ce fac și mai intră prin baruri, sărbătoresc adică anticipat victoriile prezumptive și asta nu se termină bine niciodată. Unii au greșit chiar mai rău și au ajuns la răcoare, dar să nu fim pesimiști. Antrenorul naționalei, cu calmul și ponderea ce-l caracterizează, a sfîrșit vacanța și a făcut primele declarații. E prudent, nu promite nimic, și bine face. A strîns lotul vechi, l-a mai cîrpit pe unde s-au ivit găuri juridice, mare lucru nu e de reparat, dacă exceptăm cazul Boc. Ceea ce remarc este lipsa de înaintași, compartimentul acesta fiind foarte sărac și indicînd de pe acum tactica ce va fi folosită: apărare mai întîi și pe urmă atac. Adică o extremă dreaptă, de meserie inter, Dembrovschi, gata să ajute linia ultimă și trei înaintași în față. Cam sărac și cam nepotrivit dacă ne gîndim că jucăm **acasă**, unde mai e și publicul care face cît al 12-lea jucător.

Nu e mai puțin adevărat că, văzut sau nevăzut, un fapt nu poate fi ascuns: lotul național nu are în toate compartimentele oamenii care trebuiesc și încă în număr dublu. Pîrcălab nu reușește să reintre în formă, Dumitrache cît aud începe să abuzeze de talentul său, condus de aceiași fătarnici pe un drum ce a fost fatal și altora, speranța rămîne la oamenii serioși și neschimbați din lot: la Dan, la Lucescu, Ghergheli și Nunweiller VI. Se vorbește de aducerea fratelui numărul trei din Turcia pentru acoperirea locului lăsat de Boc și cred că e o soluție mai mult decît fericită, care putea să treacă prin capul celor responsabili de mai multă vreme dacă ne gîndim la moralitatea acestui Nunweiller.

Dar să fim calmi, să vedem ce surprize ne mai aduce viitorul. Mă gîndesc și la Oblemenco care e ignorat **nu știu de ce**, mă gîndesc la Strat ăsta, scos din cutia giulestreană după ce-a fost trimis în exil la Cluj și cîți vor mai fi fiind, dar **nu-i știm** noi...

ÎN TABĂRA DE JUNIORI DE LA BISTRIȚA

ȘLEFUIREA AUTENTICELOR TALENTE

Cînd am coborît în micuța gară Bistrița, soarele celei de-a doua dimineți de august învăluia într-o lumină albă, albele căsuțe ale orașului dintre Munții Călimanului și Gurghiului. Bistrițenii ne-au întîmpinat cu chipuri surîzătoare, iar micul oraș (care cunoaște o evidentă înflorire de cînd a devenit reședință de județ), cu... fotbal. Afișe mari anunțau, la locuri vizibile, o atractivă întîlnire a localnicilor (Gloria) cu una dintre echipele taberei de juniori, organizată în acest frumos oraș transilvănean de către F.R.F. Juniori cu care bistrițenii au cam început să se obișnuiască.

Pentru că, așa cum ne spunea, vreo cîteva ore mai tîrziu, unul dintre recunoscuții noștri șlefuitori de talente — NICOLAE GORGORIN — **„Bistrița ne găzduiește cu multă atenție, așa cum a făcut-o încă de acum 20 de ani, în 1949, cînd a poposit prin aceste locuri o duzină de copii dornici să pătrundă tainele fotbalului. Se numărau, printre acei care au participat la primele tabere de juniori, viitori purtători ai tricourilor naționalei, frații Băcuț și Călinoiu, iar ceva mai tîrziu, Constantin, Mateianu, Dumitru Popescu, Pîrcălab și mulți, mulți alții...“**

ITINERAR NEÎNTRERUPT

„Nea Gore“, cum îi spun copiii, ne dezvăluie în cîteva cuvinte, lapidar (o poate face și cu lux de amănunte, dar îi place să fie concis) istoria celor 22 de tabere organizate de Federația română de fotbal (el însuși participînd la 16), la Rm. Vîlcea și Mediaș, Pitești, Tg. Mureș (prima, în 1948) și Cîmpina, Cîmpulung Muscel și Brașov etc. Orașe pe ale căror stadioane s-au înfiripat, sub priviri cunoscătoare și mîini pricepute, vise frumoase de urcuș spre gloria sportivă; orașe-tabere care vor rămîne pentru totdeauna ca amintiri greu de uitat pentru un **Dumitrache** sau **Dinu**, pentru **Sătmăreanu, Pop, Vigu, Beldeanu** sau **Hajnal** etc., etc. **„Cine poate nega că nu au contribuit, într-o anumită măsură, și orele de pregătire efectuate în aceste tabere, ca Pîrcălab să ridice tribunele în picioare la Ludwigshafen, ca Dumitrache să execute impecabil penaltiul de pe Wembley și, ca la carte, golurile de la Atena?...**

Desigur, nimeni. Noi voiam însă **să aflăm**, cu patru zile în urmă, la Bistrița, dacă printre cei chemați acolo nu se afla cumva vreun nou Băcuț, Constantin sau Dumitrache...

ȘI AU RĂMAS 64...

Destul de ingrată această muncă desfășurată de cîțiva ani de antenorul **GHEORGHE OLA.** După fiecare turneu U.E.F.A., o familie pe care o plămădește cu multă sudoare se dezmembrează fulgerător, atunci cînd TIMPUL, în scurgerea-i implacabilă, îi răpește „copiii“, dăruindu-i maturității. Și trebuie s-o ia de la capăt. An de an, după fiecare turneu U.E.F.A., antenele sale, (observatori federali, antrenori, profesori, instructori voluntari) se desfășoară ca un evantai peste țară și trîmbița adunării la startul unui drum anevoios se face auzită de la Constanța la Satu Mare, de la Iași pînă în sudul Banatului. Urmează, sub soarele celor mai toride luni, prima întîlnire.

O primă întîlnire a avut loc și la Bistrița, cu două săptămîni în urmă. 140 de tinere speranțe ale fotbalului nostru s-au prezentat în fața unui grup de examinatori alcătuit din antrenorii **Ola** (coordonator), **Ardeleanu, Gorgorin, Tache Macri, Vasile Băluțiu, Gh. Dumitrescu, Rotărescu, Erdög** și medicilor **Mugur Ghimpețeanu** și **Marcel Georgescu.** Au urmat zece zile de investigații, de o parte ei, antrenorii și medicii, înarmați cu multă severitate în acordarea calificativelor; de cealaltă parte, 140 de puști hotăriți să arate tot ce știu.

Au promovat 64, cei cu... stofă de adevărați fotbaliști, și au pășit într-o săptămînă de muncă asiduă. Cei care au crezut că tabăra înseamnă ceva asemănător unei „vacanțe plăcute, petrecută la munte, într-un oraș transilvănean“, s-au înșelat amarnic.

4 SECVENȚE CU INCETINITORUL...

1. Cînd mijesc zorile, o mînă părintească dă ușor la o parte cearceafurile și **Marin Purcaru** și **Viorel Stoica,** cu ochii cîrpiți de somn, părăsesc dormitorul tînjind după încă vreo cîteva minute de... vise. Pentru ei, portarii, programul începe la 6 fix. **„Am vrut să fug acasă“** — ne spunea severineanul Purcaru. N-a fugit, cu toate că în cîteva zile a slăbit vreo 6—7 kg., înțelegînd rațiunea antrenamentului matinal în formarea reflexelor. Ola și Gorgorin l-au făcut să înțeleagă că fără muncă, talentul pe care-l are, el sau oricare altul, se va irosi în van.

2. Două ore mai tîrziu, în cadrul unui antrenament de pregătire tactică, Ola striga unor viitori fundași de mare talent ca Sandu, Nicodin, Sames, etc:

— Opriți-l odată! Trece prin voi ca prin varză!...

Clujeanul **Coca** dribla prelungit, fără a ezita să expedieze apoi un șut precis la vinclul barelor. Și, în timpul scurtelor opriri, antrenorul coordonator ne spunea că alți doi înaintași vor face cu siguranță carieră în fotbalul nostru: **Alexandru Ghergheli** (Unirea Cristur) și **Viorel Năstase** (Progresul București).

3. Băimăreanul **Mihălcic** și rapidistul **Nedeeanu** îl cam tachinau pe maestrul sportului Tache Macri. Dar, sîmbătă 2 august i-au căzut în mînă și în 15 minute nu mai știau cum îi cheamă.

— Nu e bine... Cu stîngul... Precis... Pasează-mi aproape că eu nu pot să fug... Îți sînt coechipier, dă-mi precis pasa... Nu cu dreptul... Fugi după ea... Precis... Dintr-o bucată... Așa... Un mijlocaș trebuie să paseze repede...

Și curgeau apele pe amîndoi. Pe alături, alți cîțiva îl... rugau să-i ia și pe ei în primire. „Infernul Macri“ era dorit!...

4. Someșul — una din cele patru echipe (celelalte purtînd denumirile de Bistrița-lotul prim, Crișul și Tîrnava) se împărțise în două și sub bagheta prof. Ardeleanu exersita un antrenament de... pase.

— Una, două, trei,patru, cinci... Flotează Nedeeanu...

Cel care greșea pasa în joc făcea cîte 5 flotări. În drum spre vestiare, antrenorul Ardeleanu sublinia, destul de supărat, că majoritatea jucătorilor sînt deficitari la pregătirea tactică, nu știu să marcheze adversarul, nu cunosc jocul de bază. Ce fac antrenorii echipelor de juniori ale cluburilor noastre divizionare?

Laurențiu DUMITRESCU